

a mohu si psát to, co se mi zachce, dokonce že teprve teď, když mám práchy a krásné prostředí, že mohu psát tu pravou moderní prózu, protože mi nic nechybí a záleží jen a jen na mně, co z toho všeho, nač jsem se připravoval, co z toho teprve teď udělám, když mám prostředí a peníze, abych mohl realizovat to, o čem jsem tak rád na besedách hovořil a psal. A když jsem se vracel do Kerska, tak i když bylo slunce, tak se zatímlo, a bylo mi jako jatečnickému teleti, když její vykládají na jatkách. Vívala mne jenom ta koťátka, už odrostlá koťata, zatímco Autičko a stará Škaredá kočka na mne syčely dál, dál syčely na ty svoje děti a já jsem dál chodil k potoku, k vrbě a vybíral jsem si větve, na které se podle věštby Mařenky oběsím. Koťátka už chodila do kuchyně, už spala v posteli, ale stará kočka a Autičko se objevily jen proto, aby se servaly se svými dětmi a pak zase vyjely syčící ven, a tak sedaly daleko od sebe a dívaly se nepřátelsky na to moje stavení. A já jsem si ke své hrůze za ty dva měsíce utrpení všimnul, že už jsou obě zase těhotné, že mají hrozivá břicha, a moje žena, když to viděla, tak lamentovala dál, co budeme zase s těma kočkama dělat? A jsa docela na dně svého zoufalství, zjevil se mi obraz poštovního pytle, krvavého pytle, který pořád ležel v kůlně, a když moje žena odejela na bicyklu nakoupit, vzal jsem jako

ve snách ten pytel, vyšel jsem ven, tam kde seděla stará kočka, sklonil jsem se k ní a pohlídl jsem jí, ona mi ducla souhlasně do ruky, otevřel jsem jako ve snách pytel a stará kočka do něj vklouzla, zatočil jsem pevně ten pytel v rukách, a pak jsem běžel a docela beze smyslů... I vyryl jsem tam na tom kočícím hřbitově rýčem díru, a vysypal jsem tam mrtvou kočku, sjela tam bezvládně, přinesl jsem ještě kytičku pelargónie z verandy a zasypal jsem to mrtvé tělo. A chvíl jsem se, nepomohl mi ani ten obraz, jak tahle kočka soudila nevinného králíčka, který pak umřel hrůzou. A přesto jsem měl ještě tu odvahu, že za několik dní s tím svým pytletem jsem vyšel k Autičku, které mne mělo tak rádo, kdysi, a když jsem otevřel pytel, tak do něj nevkouzla, nesouhlastila s tím, a vběhla do kuchyně, sedla si na židli, a když jsem vešel, usmála se po dlouhé době na mne, začala příst, ale já jsem byl odhodlaný, pomatený, otevřel jsem pytel, a stalo se to, co jsem neočekával. Autičko samo vklouzlo do poštovního pytle, a tak se stalo to, co se stalo i její mamince, staré kočce... Podíval jsem se na mrtvou, měla tu svoji krásnou hlavičku mezi předními bílými prac-kami, fusakličkami, a hodil jsem jí červený květ pelargónie, a když jsem ji zasypal, tak jako na hrob její maminky a ostatních koček jsem položil těžký pískovcový kámen...